

PREČO

Gill
Sims

MAMA ČEZ

PRÁZDNINY

PIJE

Nevyrieši to jej problémy,
ale za pokus to stojí.

Lindeni

Prečo mama cez prázdniny pije

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Gill Sims

Prečo mama cez prázdniny pije – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

PREČO MAMA
CEZ PRÁZDNINY
PIJE

Gill Sims

PREČO MAMA
CEZ PRÁZDNINY
PIJE

Nevyrieši to jej problémy,
ale za pokus to stojí.

Ljndeni

Gill Sims: *Why Mummy Drinks on Holiday*

Copyright © Gill Sims 2024

Gill Sims asserts the moral right to be
acknowledged as the author of this work.

Jacket design © HarperCollins Publishers Ltd. 2024

Translation © Eva Piarová 2025

Preložené na základe licencie od HarperCollins Publishers Ltd.

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie
kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme
alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4
smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4579-6

ISBN e-knihy 978-80-566-4592-5 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4593-2 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4591-8 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

*Pre Katie.
Navždy budeš mojou najlepšou priateľkou.*

Štvrtok, 21. júla

„Mááááámíííí! MÁÁÁÁÁÁMÍÍÍ! MAMIMAMIMAMIMA-MIMAMIMAMI! MÁÁÁÁÁÁMÍÍÍÍ!“

Práve som sa prehrabávala na povale, aby som našla, čo budeme v lete nevyhnutne potrebovať, ako napríklad rozkošné prútené košíky obsahujúce nadbytočný príbor a taniere, ktoré moje deti celkom určite nebudú chcieť použiť, a trochu menej nevyhnutné veci ako klobúky, kraťasy a sandále, čo som minulý rok odložila s márnou nádejou, že by mohli sedieť deťom aj tento rok. Príjemné kutranie prerušil stále hysterickejší krik mojej desaťročnej dcéry Jane. Z trpkkej skúsenosti viem, že ak je Jane schopná vrieskať „MAMI“ znova a znova, nič také strašné sa nedeje a ja za ňou nemusím okamžite utekať. Vrieskala však naozaj vytrvalo, a tak som odložila dedkovu udicu na muškárenie, ktorá bola súčasťou mojej veľkolepej predstavy o tom, ako budú deti šantíť v rieke plnej lososov (napriek tomu, že v okolí nie sú žiadne rieky, v ktorých by žili lososy, a aj keď o rybárčení nič netuším, som si takmer istá, že rybárov by slovo *šantíť* nenadchlo), a prešuchtala som sa k vrchu rebríka, ktorý viedol z povaly, aby som jej odpovedala.

„ČO JE?“ zahučala som cez otvor, keďže Janine výkriky „MÁÁÁÁÁÁMÍÍÍÍ“ nevykazovali žiadne známky toho, že by sa chystala stíchnuť.

„Peter povedal, že som pokakaná hlava a milujem Freddieho Dawkinsa, ale Freddie Dawkins je okuliarnatý, ryšavý, štvoroký CHUJ a ja NIE SOM pokakaná hlava!“ jačala Jane o dve poschodia nižšie.

Vzdychla som si.

„Jane, už sme sa o tom bavili. Nemôžeš o ľuďoch hovoriť, že sú okuliarnatí a štvorokí, to vôbec nie je pekné, Freddie nemôže za to, že nosí okuliare. Ani ich nesmieš nazývať chujmi, to je veľmi škaredé slovo. A nemôžeš ľuďom hovoriť, že sú ryšaví, akoby to bola nadávka, to je... ryšavofóbne?“ zakončila som neisto. Vzchopila som sa a znova zakričala: „A, Peter, nehovor sestre, že je pokakaná hlava. Nezlosti ju.“

„Ale smrdí ako pokazená brokolica,“ zahučala Jane. „To môžem povedať?“

„Kto? Freddie či Peter?“

„Freddie. Peter smrdí ako HOVNOOOOO!“

„NESMRDÍM!“ doľahol ku mne rázny a pobúrený Petrov krik nasledovaný tupým buchotom, ktorý naznačoval, že jedno z mojich detí práve fyzicky napadlo to druhé. Nastalo krátke ticho. Možno sa uzmierili a pekne sa hrajú? Nie, to je totálna blbosť. Ktoré desaťročné dievča sa pekne hrá so svojím osemročným bratom, teda mimo frenetických výplodov fantázie na Mumsnete, ktorého prispievateľky rady tvrdia, že okrem toho, ako dokážu jedno kura využiť na obedy počas celého týždňa, ich deti nikdy nenadávajú a pri spoločnom hraní vzdelávacích stolových hier si najradšej doprajú obrovský zeleninový šalát. Napokon sa krik, samozrejme, spustil znova a sprevádzali ho obvinenia vrešťané hore schodmi, ktoré zahŕňali výroky: „čumí na mňa“, „to nie je fér“, „ONA ZAČALA“, a nové Janino dno: „JANE TVRDÍ, ŽE SOM ADOPTOVANÝ A ŽE MA VRÁTITE, ALE NIE SOM, VŠAK NIE, MAMI?“

„Jane!“ prísne som zahučala svojím najautoritatívnejším rodičovským hlasom. „Povedať bratovi niečo také nie je pekné. Nie, Peter, samozrejme, že nie si adoptovaný, teda niežeby na tom bolo niečo zlé, aj keby si bol, ľúbili by sme ťa rovnako a nikdy by sme ťa nevrátili.“ Och, KRISTE, prečo je rodičovstvo v súčasnosti také komplikované?

Fyzické násilie na deťoch, samozrejme, netolerujem, no keď môžu zdanlivo bez akýchkoľvek následkov pravidelne vybíjať dušu jeden z druhého, bolo by také strašné uchýliť sa k viktoriánskejšej metóde výchovy, vyžadovať od nich, aby boli len videné, nie počuté, a klepnúť im po prstoch, ak by ma dostatočne nerešpektovali? Akože, asi áno, preto sa to dnes už nerobí, ale občas ma bodne záviť voči tým viktoriánskym matkám, ktoré bývali v domoch dostatočne veľkých na to, aby mali oddelené krídla pre deti, a približne raz za týždeň ich opatrovateľka doviedla na ukážku. Inokedy som zas túžila uchýliť sa k trošku úbohejšej verzii rodičovstva a do pitia im primiešať pivo bez zžierajúceho pocitu viny. Len si predstavte, aké musí byť úžasné, keď ich môžete krímiť béžovým jedlom bez trápnych pokusov o vtip, že je to vlastne „mrazené tapas“, a bez toho, aby ste sa im potom snažili nadžgať do krku sušené mango zo spravodlivého obchodu z predajne Oxfam, aby ste vyvážili tie kuracie nugetky a svoju vinu.

Napriek mojej urputnej snahe vyvážiť biedne rodičovstvo úbohými zručnosťami človeka zo strednej triedy a kvinoou mám pocit, že ma odsudzuje spoločnosť, vždy keď sa odvážim vyjsť z domu, a Mumsnet, vždy keď sa odvážim ísť na internet. A, pravdaže, často ma odsudzujú tie dokonalé mamičky na školskom ihrisku, keď pred nimi moje deti užitočne hlasno zvolajú: „Mami, môžeme dnes zase pozeráť šesť hodín *SpongeBoba*?“ (Niežeby som niekedy svojim anjelikom naozaj dovolila pozeráť *SpongeBoba* šesť hodín, ale majú takú nejasnú predstavu o čase, akú silnú cítia túžbu strápiť ma.)

Najviac sa však odsudzujem ja sama – mám pocit, akoby som ich sklamala tým, že im nedokážem dopriať čarovné detstvo ako v *Mary Poppinsovej/Za zvukov hudby* (samozrejme, bez náckov) alebo v *Slávnej päťke*. No keď sa zamyslím, rodičia z pera Enid Blytonovej ešte mali čo doháňať, pokiaľ ide o bezpečnosť, keďže mali pochybný zvyk svoje malé deti počas prázdnin jednoducho vypustiť von len s bicyklami, škatuľkou sendvičov a akýmsi mimoriadnym triednym zmyslom pre spoločenskú spravodlivosť, kvôli ktorej podozrievali každého prostého človeka a cudzinca zo sklonu ku kriminalite. Aj tak mali tí poondiaty rodičia poriadne šťastie. Stavím sa, že pri pohľade na Dicka a Juliana, ktorí v pivnici spútavali únoscu detí, sa nikto ich mamy a tatka nespýtal, či nezvažovali vyskúšať „demokratickú výchovu“.

Ach, bože, deti sa ešte vždy hádajú.

„Ale ja ho NEZNÁŠAM,“ hučala Jane hore schodmi, kým som premýšľala, koho prestane tento rozhovor kričaný medzi povalou a prízemím baviť ako prvého a či ja zídem dole, alebo deti vyjdú hore (odpoveď som, samozrejme, poznala).

„Mami, prečo ho nemôžeme poslať do internátnej školy?“

„Je príliš drahá,“ vyštekla som bez premýšľania. „A aj tak by chodil domov na sviatky.“

„A ako VIEŠ, že je príliš drahá?“ vyzvedala Jane. „Zisťovala si to?“

„Áno.“

„Prečo si zisťovala, koľko stojí internátna škola?“ mručal pobúrený Peter. „Prečo by som mal ísť na internátnu školu ja? Prečo nemôže ísť ONA?“

„Zisťovala som to kvôli vám obom,“ zavrčala som pri poslednom pokuse udržať mier. Rozhodla som sa, že bude najlepšie, ak im nepoviem o tom, ako som nehanebné ceny internátnej školy objavila, už keď boli bábätká. Mala som naozaj veľmi zlý deň a gúglila som – viac-menej som sa len nádejala –, či existujú

internátne jasle (neexistujú), pretože som si dokázala predstaviť, ako tento rozhovor bude vyzeráť, keď ho prerozprávajú svojmu otcovi pri večeri. Takmer som Simona počula: „Prečo im, preboha, hovoríš také veci, Ellen?“, zatiaľ čo ja by som sa mu pokúšala vysvetliť, že ak človek trávi s malými deťmi veľa času, občas povie veci bez premýšľania. Ako napríklad vtedy, keď mal Peter rok fóbiu z jazdenia v aute, pretože som naňho na pokraji síl zahučala, že pokiaľ si neprestane odopínať bezpečnostný pás, ktorý mal mať údajne detskú poistku, a budem musieť náhle zabrzdiť, *vyletí von predným oknom a ja ho zrazím*.

To očividne nebola moja najsvetlejšia chvíľka, ale na moju obranu, odvtedy si pás už neodopol, aj keď s ním ešte vždy musím zápasiť, keď ho chcem dostať do auta, zatiaľ čo on vreští, že nechce umrieť – NEZABÍJAJ MA, MAMINKA –, a susedia na nás zdesene zazerajú.

Napokon som to, pravdaže, vzdala, zliezla po rebríku a započala som mierové rokovania medzi mojimi deťmi pomocou nanukov a vyhrážok, že zmením heslo na wi-fi a neprežradím im ho.

Nastalo blažené ticho, ja som sa vrátila na povalu a pokračovala v pátraní po sieťkach na ryby, vedierkach, lopatkách a iných úžasných veciach, ktoré nám pomôžu so šibalstvami a s jašením, pripravená na najlepšie leto v živote.

Na toto leto sa veľmi teším. Som *presvedčená*, že to bude moje a Hannahino najlepšie leto v živote, pretože prvý raz za celé veky, vlastne odkedy sme skončili školu, spolu budeme môcť počas prázdnin tráviť čas. Po zdĺhavých rokovaniach a rozhovoroch s mojím milovaným manželom Simonom sme sa rozhodli, že by som si mala vziať dvojmesačný sabatikal namiesto zvyčajného žonglovania s letnými klubmi, opatrovatelkami a športovými tábormi v snahe vykryť dva mesiace starostlivosti o deti, ktoré by vyústilo do môjho vyhorenia na konci prázdnin, keď

by som vyčerpane vzlykala pri školskej bráne, zatiaľ čo by som svoje drahé zlatička odkázala na milosť nepretržitého vzdelávania na ďalší blažený polrok.

Simon sa pokúsil tvrdiť, že letné prázdniny sú náročné „pre nás oboch“, no ja som rozzúrene poukázala na to, že celé bremeno plánovania, kto sa o naše deti počas leta postará – už ani nehovoriac o tom, že som ich musela všade voziť, vyzdvihovať ich a brať si dovolenku –, spočívalo na *mojich pleciach*. Trval na tom, že jeho zaneprázdnenosť a dôležitosť mu neumožňujú, aby mi s deťmi akokoľvek pomohol. Teda okrem tých dvoch týždňov voľna, čo si tak šľachetne zobral, kedy si zbalí plavky a spýta sa ma, prečo ešte nie som prichystaná, zatiaľ čo ja pobalím všetko, čo by deti mohli na dovolenke potrebovať, od termálnej bielizne po lieky na úpal, a na poslednú chvíľu do kufra hodím žabky, príliš malé plavky a pokrčené šaty pre seba, čo teda podľa mňa *nespadá* pod pojem „minimalistické balenie“, o ktorom píš v magazínoch.

Máme naozaj šťastie, že si môžeme dovoliť taký ohromný luxus, ako sú dva mesiace môjho neplateného voľna, pretože minulý rok sa mi zadarilo a vymyslela som hernú aplikáciu *Prečo mama pije*, v ktorej musíte riešiť rôzne prekážky, ktoré sa rodičom počas dňa stavajú do cesty, ako vyháňanie sa dokonalým mamičkám, hnijúce škatuľky na desiate z dna školských batohov, ktoré ožívajú, či záplavy mailov zo školy, ktoré sú vlastne bezobsažné. Ak vám niečo unikne, začínate odznova, no ako odmenu za každý level dostanete obrovský pohár virtuálneho vína.

Prekvapivo sa táto hra stala veľmi populárnou – aj medzi tými desivo dokonalými mamičkami zo školy mojich zlatíčok – a kúpilo si ju dostatočné množstvo ľudí na to, aby sme so Simonom prvý raz v našom manželstve pocítili finančnú stabilitu, čo nám umožnilo splatiť hypotéku, a niečo také som si ani nedokázala predstaviť. Bohužiaľ som si neuvedomila, že v tomto

komplexnom ekosystéme mobilných hier sú dnešné *Angry Birds* zajtra mŕtvolou na vozovke, a napriek neuveriteľnému úspechu mojej hry, ktorý prišiel v podstate zo dňa na deň, ju po pár krátkych, aj keď opojných mesiacoch nahradila nová totálne kúlová apka, ktorú musia všetci mať, a ľudia si moju hru jednoducho prestali kupovať.

Tak či onak, poskytla mi viac finančnej istoty, než som sa vôbec odvážila snívať počas tých pridlhých mesiacov a rokov skrývania sa pred výpismi z kreditnej karty, ktoré jej predchádzali, za čo budem naveky vďačná, a tiež viem, že nech sa už stane čokoľvek, na rozdiel od mnohých iných máme domov. Opakovane som sa pokúšala pripomínať si, aké veľké šťastie v živote mám a že by som nemala byť roztrpčená, i keď napriek úspechu svojej hry musím ešte vždy pracovať.

A to preto, že zvyšok našich fajnových úspor z *Prečo mama pije* sme minuli na dom pre moju šialenú švagrinú Louisu a jej mnoho, mnoho detí po tom, ako opustila svojho odporného manžela – teda aspoň si myslíme, že boli manželia, pretože čo sa týka legálnosti ich „zväzku“, obaja dosť zahmlievali. Keďže Louisa je totálne nemožná, objavila sa na našom prahu so šiestimi deťmi a bez plánu, ako sa o ne chce postarať či kde budú bývať. Potom niekto dostal úžasný nápad, aby sa nasťahovala do rozpadnutého bungalovu vedľa domu svojich rodičov, len keby sme na to vedeli nájsť peniaze, a ona by si ho potom od nás teoreticky mohla prenajímať za rozumnú cenu, čo bola teória, ktorá sa akosi nikdy nepremietla do praxe.

Simon zbytočne podotkol, aký dobrý skutok som spravila. Tiež zbytočne podotkol, že som spomínané úspory chcela minúť na víkendový dom v meste Wells-next-the-Sea, aj keď som v ňom nikdy nebola a len sa mi páčilo, ako sa volá. Vlastne, nadhodil, nedostala by ma kúpa domu vo Wells-next-the-Sea, aby som mohla žiť vo svojej fantázii riešenia pobrežných vražd,

zasadenej do tridsiatych rokov, do rovnakej situácie – teda že budem musieť ďalej zarábať – ako kúpa domu pre Louisu, vďaka ktorému ona získa pocit istoty? Snažím sa utešiť tým, že Louisa na seba možno raz prevezme zodpovednosť a nájde si prácu aj vlastný dom. Som večná optimistka. Možno by ma to celé hnevalo menej, keby bola Louisa aspoň trochu vďačná za všetko, čo sme pre ňu urobili.

Zdá sa mi však, že napriek Louisinej nemožnosti jej tú absolútnu *neschopnosť* tak trochu závidím, pretože jednoducho predpokladá, že sa o ňu niekto postará alebo jej pomôže, a tak nemusí pošpiniť svoje ideály tým, že by pracovala pre „tých, ktorí to všetko riadia“. Aj keď v hĺbke duše viem, že by som nemohla žiť v takej neistote, musím sa priznať, že svoju prácu nemám rada a určite nepracujem z lásky k svojmu odboru ani pre „kamarátstva“, ani preto, že by som „potrebovala niečo robiť“. Som si pomerne istá, že ak by sa raz naskytla taká príležitosť, veľmi rada by som celý deň nerobila nič.

Vždy ma šokuje, keď ľudia vyhrajú v lotérii asi sto miliárd libier a trvajú na tom, že z tej svojej ubíjajúcej a zle platenej práce neodídu, pretože „potrebujú niečo robiť“. Premýšľam, koľkí z nich to *naozaj* spravia, keď sa vypnú kamery. Nie, jednoducho a na rovinu: ja pracujem pre peniaze. Znie to, samozrejme, príšerne, ale je to pravda. Rada zarábam *vlastné* peniaze. Pri narodení oboch detí sme sa so Simonom dohodli, že prvý rok pôjdem na rodičovskú dovolenku ja. A jednou z najhorších a najdesivejších vecí toho roka bolo, že som nemala *vlastné* peniaze. Načas som dostávala materskú – aj keď to bola len almužna. A Simon sa k otázke financií postavil veľmi dobre, pretože trval na tom, že jeho plat sú naše spoločné peniaze, nie *jeho* peniaze, čo bola neodškriepiteľná pravda, a všetko posielal na spoločný účet, takže som si od neho nikdy nemusela peniaze pýtať, ako je to pri niektorých kreténoch, o ktorých ste určite počuli.

Napriek tomu som sa cítila ako v pasci. Mám rada pocit, že mám niečo svoje, že som niečo zarobila, že môžem za veci platiť vlastnými peniazmi. Viem, že veľa ľudí to tak vôbec neberie a výchova detí je veľmi opodstatnená „práca“, ale pokojne ma považujte za povrchnú, chcem mať *vlastné* peniaze. Takže kým sa mi podarí vymyslieť ďalšiu úžasnú hru alebo kým vyhrám majland v lotérii, alebo zistím, že mám tajnú víliu krstnú mamu, musím jednoducho ďalej pracovať. Raz som sa to pokúšala vysvetliť Simonovi, no neprebehlo to najlepšie. Zdá sa, že vety ako „niežeby som ťa *chcela* opustiť, len si potrebujem byť istá, že keby som *chcela*, mohla by som...“ nepatria do úst dobrej a milujúcej manželky.

Napriek tomu všetkému som po malom úspechu s *Prečo mama pije* nadobudla pocit, že by som mala prijať Simonov návrh, vziať si na leto voľno a rodina na pár mesiacov vyžije z jeho platu – veď napokon, ja som zaplatila za ten prekliaty dom, všakže? A nemohla som poprieť, ako veľmi mi to zjednoduší život, v neposlednom rade preto, že Simon má výnimočný talent – každý jeho veľmi dôležitý pracovný projekt vrcholí práve počas letných prázdnin, čo znamená, že okrem tých dvoch týždňov voľna, ktoré som ho prinútila si zobrať, nech môžeme niekam ísť, bolo preňho jednoducho *nemožné* vybaviť si ďalšiu dovolenku, aby mi pomohol so starostlivosťou o deti. Podozrievala som ho, že to nie je tak celkom pravda, no aj keď som si takmer istá, že s týmto nápadom prišiel preto, aby nemusel leto s deťmi stráviť on, nadchlo ma, že konečne zažijem svoje vysnené leto plné jašenia a šantenia, ktoré som si predstavovala, odkedy sa narodila Jane.

Toto jašenie a šantenie sa nikdy neuskutočnilo, pretože až kým *Prečo mama pije* nezabezpečilo našu finančnú situáciu, zarábať na živobytie bolo aj počas prázdnin prioritou napriek tomu, že väčšina môjho zárobku putovala na letné kluby a pestúnky,

lebo sme nežili v románoch Enid Blytonovej a nemohla som deťom jednoducho povedať zbohom a nechať ich celé leto na opustenom ostrove, kde sa vyskytujú zúfalí zloději, pašeráci a únoscovia detí. Najprv som si naozaj nebola istá, či si to v súčasnosti vôbec môžeme dovoliť, no ako mi pripomenul Simon, keď odpočítame výdavky na starostlivosť o deti, naozaj v tom nebude až taký rozdiel.

A ak mám byť absolútne úprimná, predstava dvoch mesiacov bez tej zdrvivúcej, útrpnej otročiny, ktorou bola moja jednotvárna a nudná IT práca, práca, ktorá nám pomáhala platiť účty, no za cenu vysatia aj posledného kúska mojej duše, bola blažená. Vedela som, aké mám šťastie, že vôbec prácu mám, nehovoriac o tom, že bola pomerne flexibilná, čo sa týka starostlivosti o deti, a pár dní do týždňa som mohla pracovať z domu, no napriek peniazom a mimoriadne dôležitej finančnej nezávislosti, ktorú mi prinášala, som neznášala svojich kolegov aj svojho šéfa – a nudilo ma to. Tak príšerne ma to nudilo.

Bolo úžasné, že som sa mohla krátko kreatívne vyventilovať pri hre a používať svoj mozog na niečo iné než zliepanie rozpadávajúceho sa IT systému v Cunninghamovom námornom fonde a opätovné vysvetľovanie Lise z účtovného, ako sa používajú tie poondené tabuľky. Ešte sa ani len nezačali prázdniny a ja už som mala nervy z návratu a potajme som premýšľala, či toto úžasné obdobie, tieto dva celé voľné mesiace, ktoré na mňa čakajú, nemôžem využiť na to, aby som si našla nejakú inú prácu. Aby som sa stala svojou novou verziou, našla si konečne čas na vytvorenie ďalšej hry alebo napísanie knihy (veď napokon, keď niekto dokáže za mesiac napísať román na tej čudne pomenovanej stránke NaNoWriMo – kto vymyslel *taký* chytľavý akronym? –, ja by som iste dokázala niečo zbúchať počas tých ôsmich týždňov). Alebo môžem chodiť na hodiny keramiky či objaviť nejaký svoj doposiaľ neodhalený, a predsa majstrovský

talent – potom by môj tieň už nikdy nepadol na dvere Cunninghamovho námorného fondu z roku tisícdeväťstosedemdesiat ani by som po ceste do kóje zatratenia nešliapla na tie znepokojivo lepkavé béžové koberce, ktoré by ma pri každom ďalšom kroku vyzúvali.

K mojej radosti z leta prispelo aj to, že namiesto toho, aby sme ako každý rok strávili dovolenku so Simonovými rodičmi Sylviou a Michaelom, ktorí bývali vo Francúzsku, nám svokrovcí oznámili, že cez leto poletia do Spojených štátov, prenajmú si karavan a vydajú sa po Route 66, no boli by veľmi radi, keby sme aj tak využili ich dom. Simon frflal, že si prechádzajú akousi krízou po strednom veku, ale ja som to mala úplne v paži. Predstava, že niekoľko týždňov plných radosti strávime vo Francúzsku v Sylviinom a Michaelovom naozaj nádhernom nie-tak-celkom-*chateau* dome (Sylvia vždy našpúli ústa, až pripomínajú mačací zadok, keď niekomu veselo vysvetľuje, že „nie je *až taký* veľký, aby sme ho mohli volať *chateau*, drahá,“ a ja som nápomocne navrhla, že sa k nemu hodí skôr *chalette*), ale bez mojich svokrovcov, bola nádherná.

Už som sa nemohla dočkať tých dlhých, blažených chvíľ pri bazéne s vychladeným vínom pri neuponáhľaných grilovačkách namiesto toho, aby Sylvia visela na každom Simonovom slove, pravidelne sa sťažovala, ako unavene vyzerá, a kritizovala moju výchovu detí. (Simonov spôsob výchovy nesmel kritizovať nikto. Mama ho chválila, aký dobrý otec je, zatiaľ čo sa tvárila šokovane, keď sa Simon pokúšal pohnúť aspoň prstom, čo sa deti týka, a mne prikazovala, aby som to spravila namiesto neho, pretože „Simon si potrebuje odpočinúť“.)

Ach, bude to úžasné.

Okrem toho všetkého nás s Jane a Petrom čakajú naše vlastné dobrodružstvá. Hlavu som mala plnú predstáv obsahujúcich prútené piknikové koše, mňa v bielych šatách a elegantne

prehnutom slamenáku na nejakom vyblednutom starodávnom hodvábnom koberci, ako svojim anjelikom podávam domáci koláč a kalnú limonádu nám z keramickej fľaše rozlievam do svojráznych starodávnych sklenených čiaš (možno len s kvapkou džinu v tej mojej), kým pôjdeme zbierať egreše alebo sa prebehnúť po zlatistej, slnkom zaliatej pláži s vetrom opretek, zatiaľ čo za nami budú instagramovateľne povievať vlasy. Domov sa odvezieme na krásnych starodávnych bicykloch, na akých by ste určite rozohnali príšerné gangy kriminálnikov nižších spoločenských vrstiev, v košíkoch by sme mali lúčne kvety, môj verný teriér Súdiaci, ktorý by sa celý deň správal ukážkovo a neušiel by, nezahrdúsil žiadne kačky ani by nič neobsakoval, by bežal popri nás alebo možno dokonca sedel v košíku pri tých lúčnych kvetoch bez toho, aby ma pohrýzol, keď sa ho tam budem snažiť vložiť. Večer by sa moji anjelici zvalili do postelí s líčkami ružovými od čerstvého vzduchu a buclatými vďaka dobrému vidieckemu mlieku, radostne by sa smiali a vyhlásili by: „Ach, mamička! Toto je najlepšie leto v našom živote. Vytvárame si tu také šťastné spomienky a navždy si ich budeme niesť v srdci.“

A potom čerešnička na (domácej, zdravej, pravdepodobne ovocnej) torte – moja najlepšia kamoška Hannah nám oznámila, že mení prácu a odchod si starostlivo naplánovala tak, aby si voľno vybrala počas prázdnin, nech tiež nemusí minúť celý majetok za stráženie svojich detí Emily a Lucasa počas leta. A tak bolo rozhodnuté – všetko do seba zapadlo, aby sme zažili to najdokonalejšie leto, keďže ani Hannah, ani ja sme nepracovali a naše deti boli k dispozícii na dobrodružstvá, veľkolepé vystrájanie v kukuričných poliach a pobehovanie po čistinách poprúkaných slnečnými lúčmi. Jediné, čo nám chýbalo k šťastiu, bolo, keby mal voľné leto aj náš drahý priateľ Sam, aby sa k nám mohol pridať, no v to sme už naozaj dúfať nemohli, a istým

spôsobom som bola rada, že budeme s Hannah samy (a s deťmi, samozrejme). Priatelili sme sa už tak dlho, ktovie, kedy sa nám podobná príležitosť naskytne znova. Sam je úžasný a všetky naše deti sa zbožňujú, ale aj keď ho s Hannah máme veľmi rady, poznáme sa len krátko a toto má byť naše leto. Mladé žaby môžu mať leto sexy báb, ako v tej pesničke – my si spravíme leto najlepších a najstarších priateľiek.

Čo je však ešte dôležitejšie, bude to leto šťastných spomienok, pretože na čo iné by prázdniny vôbec boli? Áno, najprv možno vznikli preto, aby mohli deti drieť na poli a zbierať jačmeň alebo čo za sprostosti sa to na poli robia, no keďže teraz sa na detskú prácu nahliada s veľkým odporom, prázdniny slúžia na vytváranie tých čarovných chvíľ, ktoré nám zahrejú srdce, keď budeme starí a šediví, obzrieme sa do minulosti a zaspomíname si na tie slnkom zaliate dni plné smiechu. Ako nám to najotravnejšie memečko na svete nezabudne každý rok pripomenúť, so svojimi deťmi zažijeme len #18drahocennýchliet, a ja sa každý rok cítim previnilo, že pracujem a moje deti sedia v letných kluboch, kde ich basketbal učí hrať znudená uhrovitá mládež, ktorá si nemyslela, že toto bude výsledkom jej titulu z telovýchovy a športu, a kde vyrábajú náhodné umelecké predmety z neudržateľných plastových produktov. Tiež som bola počas predchádzajúcich liet taká vyčerpaná z neustáleho žonglovania s toľkými povinnosťami – a cítila príšernú zodpovednosť, aby ten krátky čas, čo s deťmi strávim, bol dokonalý –, že som po nich napokon len frustrovane štekala, pokiaľ niečo nešlo, ako som si predstavovala.

Určite mi však na vytvorenie tých dokonalých spomienok stačí jedno leto, a preto som si zaumienila, že to dosiahnem. Šťastné spomienky pre nás všetkých – pre Hannah a mňa, pre deti a mňa a možno aj pre Simona a mňa. Pomalé, lenivé rána, príprava lahodných domácich koláčov a bohato obložených

sendvičov na piknik (Z domáceho chleba? Alebo je to už priveľa? Och, možno by sme si mohli spraviť kvások – spolu s deťmi ho založíme, spoločne ho budeme kŕmiť, takže to bude vedecký projekt aj šťastná spomienka, a možno si raz počas prázdnin založia kvások s vlastnými deťmi z toho istého, ktorý sme spoločne spravili pred toľkými rokmi počas šťastného leta, ktoré si všetci tak dobre pamätáme). Nebudeme sa nikam ponáhľať, nebudeme kričať, nebudeme mať žiadny stres. Len potešenie zo spoločnosti toho druhého.

Kým sa čokoľvek z toho uskutoční, musím nájsť všetku nevyhnutnú výbavu, ako ten slamenák, čo som si kúpila pred tromi rokmi a nikdy som ho nepoužila, a rybárske sieťky, ktoré som pred dvomi rokmi zohnala v malebnej cornwallskej dedine, aby sa s nimi deti mohli hrať v jazerách, ale použili ich len na to, aby sa tomu druhému snažili vypichnúť oko, preto som ich premiestnila na povalu. No teraz sú staršie a ja som si istá, že tento rok podobné hlúposti robiť nebudú. Nie počas leta šťastných spomienok.

Piatok, 22. júla

S Hannah sme sa rozhodli, že by sme toto úžasné leto mali začať tak, ako chceme, aby pokračovalo, a preto sme ako naše prvé dobrodružstvo napriek námietkam o krutom zaobchádzaní s deťmi a nariekaniu o „neférovosti“ naplánovali skvelý výlet do lesného parku.

„Len si to predstav,“ nadchýnala som sa pred Hannah, keď sme potili krv pri balení, „je vysoká šanca, že tam budú pašeráci.“

„Pašeráci žijú v jaskyniach, nie v lesoch,“ namietla Hannah a mňa tým prinútila tento bod zvážiť a pripustiť, že som možno mala na mysli skôr banditov alebo štvancov.

„Nemyslím, že tí by boli lepší,“ odvetila s pochybami Hannah. „S banditmi a štvancami by sme asi nezažili veľa zábavy. Okrem toho si nemyslím, že sa nejakí vyskytujú v Massingdonských lesoch, pretože tie spravuje Národný fond, ktorý na banditov a štvancov nenahliada najpozitívnejšie.“

Bezstarostne som Hannahino spochybňovanie odbila a poukázala som na to, že v lesoch Národného fondu môže človek naraziť len na veľmi vkusných banditov a štvancov strednej triedy.

„Trochu ako v knihe *Deti z Nového lesa*,“ povedala som neurčito.

„Ak narazíme na potomkov detí, ktoré v lesoch žijú ako divosi od občianskej vojny, nepomôže nám ani Národný fond,“ protestovala Hannah vyplašene.

„*Deti z Nového lesa* neboli divosi,“ oponovala som. „Jane, povedz Hannah o *Deťoch z Nového lesa*.“

„O čom?“ Jane sa na mňa pozrela prázdny pohľadom.

„Zlatko, nepamätáš si? Čítala si to s maminkou. To je tá skvelá knižka o deťoch, ktoré osireli počas anglickej občianskej vojny a odišli do lesov, aby žili šľachetným a jednoduchým životom.“

„Nepamätám,“ trvala na svojom Jane. „Mami, nútiš ma s tebou čítať toľko nudných kníh a vždy sú o nejakých sirotách, ktoré tvrdia, že sa vôbec necítia príšerne a že žijú šľachetný a jednoduchý život. Často sú tie deti nielen šľachetné, jednoduché a siroty, ale aj zmrzačené. Pravdepodobne preto trpím nejakým komplexom, vieš?“

„Nemáš dušu,“ zamrmlala som. „Predpokladám, že zmrzačeným dieťaťom myslíš ušlachtilú Katy Carrovú z príbehu *Čo spravila Katy*?“

„Čo ja viem?“ odbila ma Jane. „Veď som vravela, že ich bolo priveľa. Ako napríklad tá s chlapcom, ktorý má niečo proti znevýhodneným a dievčatku zoberie vozík, no ono sa potom zázračne znova naučí chodiť a všetci tvrdia, že chlapec vlastne spravil dobrý skutok, keď jej ho vzal. To je naozaj problematická kniha, matka, pravdepodobne si ma jej nemala vystaviť v takom útloľom veku.“

„Hovoríš o *Heidi*,“ vyprskla som pobúrene. „To je klasika!“

„Podľa teba je klasika všetko,“ odfrkla si Jane. „Tak či onak, prečo dnes musíme ísť s vami? Prečo nemôžeme ísť s Emily do kina samy? Už sme určite dosť veľké. Potom nás môžete vyzdvihnúť, ale nerozprávajte na nás, jasné?“

„Ak idú ony do kina, ja s Lucasom chceme ísť na Laser Quest,“ zapojil sa Peter, ktorý by si takúto príležitosť nedal ujsť. „Nie

je fér, ak my musíme ísť do toho blbého lesa, keď ony môžu ísť do kina. Je *príliš teplo!*“

„Nie je príliš teplo,“ namietla som. „A v Laser Quest by bolo aj tak ešte teplejšie. Všetci dnes pôjdeme von a užijeme si skvelý deň. Spoločne. Budeme šantiť a jašiť sa.“

„Šantenie a jašenie neznášam,“ zafrflal Peter.

„Ellen, čo má toto všetko znamenať?“ dožadovala sa vysvetlenia Hannah, keď nazerala do môjho auta. „Prečo berieš rybárске sieťky? A siete na motýle? Načo nám budú?“

„Nuž, čo ak nájdeme jazierko, v ktorom by deti mohli objavovať nejaké zaujímavé veci? Alebo slnečnú lúku, na ktorej budú môcť voľne pobehovať a naháňať motýle?“ vysvetlila som.

„Nemyslím si, že na území Národného fondu môžeš chytať motýle. Alebo niečo loviť v jazierkach. Sú tam samé ohrozené mloky a iné zvery, nie? A naozaj potrebujeme prútené piknikové koše?“

„Áno.“

„Ale koše – množné číslo, Ellen? Prečo ich máš toľko?“

„Pretože v predajniach TK Maxx ich neustále predávajú v rôznych veľkostiach a tvaroch za nehorázne nízke ceny, a vždy keď nejaký zbadám, napadne mi nová a dôležitá situácia, v ktorej by som ho mohla potrebovať,“ funela som. „Takže áno, naozaj ich všetky potrebujem. Pretože sa snažím vytvoriť ŠŤASTNÉ SPOMIENKY!“

„Naozaj všetky? Dnes? Peter má pravdu, je zasrané teplo a všetko to budeme musieť niesť. Nemôžeš vytvárať šťastné spomienky bez nich?“

„Nie.“

„A fakt potrebuješ aj všetky štyri svoje piknikové deky s kvetovaným vzorom? Už len po tomto nakladaní vecí do auta som na pokraji úpalu, Ellen. Je dvadsaťpäť stupňov, a to je ešte len desať hodín.“

„Klimatická kríza nie je dôvod na to, aby sme znižovali svoje štandardy,“ nemienila som ustúpiť. „O to väčší máme dôvod vytvoriť si šťastné spomienky, ešte kým môžeme.“

Hannah si popod nos zamrmlala niečo, čo znelo podozrivo ako: „Šťastné spomienky môžem OSRAŤ.“

Po výmene názorov medzi mnou a Hannah o akceptovateľnom počte piknikových košov a diek a pomerne veľkej hádke medzi nami a našimi drahými zlatíčkami o tom, kto nasadne do ktorého auta, sme vyrazili na cestu – Hannah viezla dievčatá a ja, keďže som si vytiahla kratšiu slamku, zas Prďocha číslo jeden a Prďocha číslo dva, ktorí veľmi rýchlo premenili moje už bežne zasmradené auto na ešte smradľavejšiu žumpu.

„Aha!“ vyhrkla som spokojne, keď sme odbočili na parkovisko pri parku. „Pozrite, aká je tu nádherná príroda.“

„Čo ak dostaneme úpal? Nemôžeme ísť proste domov a hrať GTA?“ opýtal sa Peter.

„Pozrite, veverička!“ vykrikla som, pričom som sa rozhodla, že na tú otázku ani neodpoviem, keďže som včera tri hodiny počúvala Petrovo zdĺhavé vysvetľovanie, prečo by sme mu, napriek vekovému obmedzeniu od osemnásť rokov, mali dovoliť hrať Simonovo GTA, lebo *všetci, doslova všetci ostatní v jeho triede ho hrajú*.

Samozrejme, odmietla som sa podvoliť a mala som chuť strčiť celú tú PlayStation Simonovi do zadku, pretože v prvom rade za toto všetko mohol on, keďže si ju kúpil. A celú cestu autom som počúvala emotívne argumenty o tom, že sme im mali dovoliť zobrať si sem Nintendá, a prečo môže Súdci sedieť vpredu, takže som naozaj nemala chuť na ďalšiu „debatu“ s Petrom. Súdci ma popritom sledoval vyčítavým pohľadom. Nečudujem sa mu. Tá brokolica, ktorú som včera nútila Petra zjesť, mu evidentne nesadla, a ak sa to mne zdalo nezne-

siteľné, bohvie, čo to spôsobovalo Súdiaceho citlivému piesmu nosu.

Vyložila som chlapcov, zatiaľ čo Hannah zastala za nami a vystúpila z auta.

„Aké boli?“ spýtala som sa.

„Netuším,“ odvetila Hannah. „Len som dala rádio na plné pecky a nechala ich robiť si, čo chcú.“

Vydali sme sa na cestu, pričom každý z nás niesol rôzne tašky, chladiace boxy, deky a tie posraté sieťky na motýle, ktoré som principiálne odmietla nechať v kufri.

„No nie je to zábava?“ vydýchla som. „Pozrite, potôčik. Možno nájdeme nejaké žabie vajíčka, ktoré môžete vyloviť sieťkami na ryby a v záväracom pohári zobrať domov.“

„Určite nie v júli,“ odbila ma Jane.

„Ach, máš pravdu. Tak môžeme ísť až k prameňu. Možno tam nájdeme poklad.“

„Teplo,“ bručal Peter. „Je mi strašne teplo. Môžem si dať kolu?“

„MOHOL BY SI SA ASPOŇ TVÁRIŤ, ŽE MÁŠ NEJAKÚ DUŠU, A VYTVORIŤ SI ŠŤASTNÉ SPOMIENKY?“ zručala som.

„Ako si máme vytvoriť šťastné spomienky, keď sme tu len päť minút a ty už po nás hučíš kvôli ŠŤASTNÝM SPOMIENKAM?“ nahnevane odsekla Jane.

„Pretože sa ani nesnažíte,“ vyštekla som. „Ako by ste si mohli vytvoriť šťastné spomienky, keď sa ani trochu nesnažíte vytvoriť si šťastné spomienky?“

„Áááááááá,“ zakvílil Peter, keď sa potkol o sieťku na motýle a skotúľal sa poriadny kus dole briežkom, zatiaľ čo ja som odhodila koše a deky a náhlila sa za ním.

„Tuším som si zlomil nohu,“ záúpel Peter statočne, keď som ho dobehla už takmer na úpäť. „Zabije ma to, maminka?“

„Si v poriadku,“ vyhlásila som po krátkej obhliadke, „nič nemáš zlomené. Vstávaj.“

Peter sa posadil a vyzeral sklamané, pretože podľa neho bol výlet na pohotovosť vždy tou najlepšou časťou každého dobrodružstva, no okamžite sa opäť zvalil a hystericky vrieskal.

„Čo je zas?“ fľochla som naňho podráždene.

Ukázalo sa, že išlo o KRV. Peter krv nezvládal, a keď sa posadil, zahliadol miniatúrnu ranku na kolene, z ktorej tieklo pár kvapiek, a tak veľmi slušne imitoval prehnanú lady Macbethovú. Našťastie ho čarovne vyliečila náplasť a sušienka, no to, samozrejme, znamenalo, že sušienku museli dostať všetci, po čom Lucas vyhlásil, že by sme si ušetrili veľa námahy, keby sme zjedli piknik teraz a nemuseli ho ďalej vláčiť.

„Nie,“ zamietla som to neoblomne. „Ešte vždy dovidím na parkovisko. Nerozbalíme si piknik, keď sme menej ako sto metrov od parkoviska. A čo ak sa stratíme v lese a nebudeme mať žiadne zásoby, pretože sme ich už zjedli? Vyzerali by sme ako trúby, no nie?“

„Ty by si vyzerala ako trúba,“ zamrmala Jane. „Ty si dospeláčka, ktorá nás sem *prinútila* ísť a si za nás zodpovedná, takže ak sa stratíme, nebudeme mať čo jesť a hladujúcich nás nájdú po tom, čo sa staneme kanibalmi, bude *tvoja* chyba, že sme sa stratili.“

„Ak sa stratíme, čo sa určite nestane, aj tak nebudeme hladovať,“ trvala som na svojom. „Prežili by sme z darov prírody ako deti z Nového lesa.“

„Ako?“ zisťoval Peter.

„Čo by sme jedli?“ prial sa Lucas.

„Bobule,“ odvetila som.

„Nemôžeme prežívať na bobuliach,“ namietol Lucas.

„Králiky!“ vynašla som sa odvážne. „Som si istá, že v *Detoch z Nového lesa* jedli králiky.“

„Ako by sme ich chytili?“

To ma vyviedlo z miery. Bola som si celkom istá, že Edward tie králiky v Novom lese jednoducho zastrelil, no my sme oči vidne neboli krutí, zbrane vlastníaci Američania, takže sme sa do lesa nevyzbrojili. Zamýšľala som sa, či by sme dokázali z diek značky Laura Ashley s kvetinovým vzorom zostrojiť akési oká. Ušiačikov nalákať do košíkov a potom... Ale, ach! Netušila som, či by som dokázala zabiť zajka, aj keby to malo pomôcť mojim hladujúcim deťom. Zajačík Petrík mal na mňa vo formujúcom veku dosť veľký vplyv, odvtedy som nedokázala jesť zajace. Otec si ho raz objednal, keď som bola asi v Janinom veku, a ja som pre toho chudáčika počas celej večere žalostne nariekala, takže moja rodina dospela ku kolektívnemu rozhodnutiu, že predtým mnou nebudú jedávať zajace. Keď sa to isté stalo s kačičkou Jeminou, rodičia so mnou pomaly stratili trpezlivosť a preklínali meno Beatrix Potterovej.

Kým som sa s otvorenými ústami zamýšľala, pričom som pred sebou mala päť tvárí plných očakávania (vďaka, Hannah, pomyslela som si, vďaka za pomoc), z kríkov sa vyrútil môj verný pes Súdiaci, ktorý sa vybral za vlastnými dobrodružstvami, hneď ako som ho pustila z vôdzky. Vždy ho vítam s úľavou, pretože si nikdy nemôžem byť istá, či sa vôbec vráti, a ak sa uráči znova sa k nám pridať, stále existuje veľmi reálna šanca, že sa vyvážal v niečom neopísateľne nechutnom alebo spravil niečo nevýslovne nevhodné nejakej cintľavej princeznej s rodom kmeňom.

„Ha!“ zvolala som víťazoslávne. „Králiky by nám chytil Súdiaci.“

Ohromene na mňa hľadelo šesť neveriacich tvárí, no nik nebol z myšlienky, že by pre nás spravil niečo také altruistické a priniesol nám králiky, keby sme hladovali v lesoch, ohromenejší ako sám Súdiaci. Má veľa dobrých vlastností, ale súcť nie je jednou z nich. Nepochybne by si šťastne pochutnával na králikoch ako

kráľ, až kým by sme my všetci nepomreli od hladu a on by mohol zožrať aj nás.

„Ale no tak,“ povedala som namosúrene. „Zájďme trošku ďalej a pohľadajme pekné miesto, kde by sme si dali obed. Alebo podme aspoň niekam, kde neuvidím parkovisko.“

Terigali sme sa ešte nejaké dva kilometre a vtedy som si už jednoznačne želala, aby som bola poslúchla Hannahine múdre slová, keď sa ma pýtala: „Fakt potrebujeme všetky tieto blbosť?“ Moje drahocennosti boli vážne ťažké a vonku bolo *naozaj* horúco. Vedela som to podľa toho, ako mi pomedzi prsia tiekol cícerok potu, ale aj keby som si to teplo nevšimla, nemusela som sa báť, moje deti mi každých tridsať sekúnd veľmi nápomocne pripomenuli, že je STRAŠNE HORÚCO!

Začínala som si pripúšťať, že možno nebolo až také nutné, aby sme si dokonalé piknikové miesto – keď ho nájdem – označili vlajkou, a možno by som prežila aj to, keby ten kúsok lesa nebol absolútne instagramovateľný, ak by mi vďaka kompromisu kozy nezalieval pot a s chrptom by som neskôr nemusela bežať k chiropraktikovi. Potom sme však zabočili a pred nami sa zjavil veľkolepý, trblietavý vodopád. Všetci sme užasnuto ustrnuli a zízali na striebisto-modrú duniacu vodu, pričom na nej kde-tu na slnku poskakovali dúhy.

„Ach...“ hlesla som.

„To je nádhera, Ellen,“ vyhlásila Hannah uznanlivo.

„OMG, keby si mi dovolila založiť si instagram, bola by z toho úžasná fotka,“ povedala Jane, pričom pred ním pózovala a špúlila pery.

„Jupí! Je mi horúco! Podme sa kúpať!“ zvýskol Peter a rozbíhol sa k vode. Zdalo sa, že tento nápad sa zapáčil všetkým deťom, preto sa rozutekali za ním, ale dievčatá sa aspoň zastavili na brehu, aby si vyzuli topánky.

„Och, toto je výborné,“ tešila sa Emily.

„Voda je príjemná a chladná, mala by si sem skočiť tiež, mami,“ kričala Jane, veselo sa čľapkala, pričom zabudla na požiadavky o instagrame aj našpúlené pery.

„Pozri,“ šťastne som povedala Hannah. „Jednoznačne sa jašia. To je znamenie.“

„Znamenie čoho?“ spýtala sa Hannah opatrne.

„Nášho dokonalého leta, *samozrejme*.“

„Idem hlbšie!“ zakričal Peter a vrhol sa doprostred rieky.

„Nieeeee!“ zvrieskla som trochu neskoro. Ich jašenie ma tak zhypnotizovalo, že som zabudla na Petrovu takmer smrteľnú posadnutosť vodou a blatom – alebo jeho obľúbenou blatistou vodou.

Bolo to však zbytočné. Utekala som ho vytiahnuť, no on sa už po kolená vo vode brodil k vodopádu, tesne nasledovaný Lucasom. Možno to tentoraz bude v pohode, pomyslela som si, kým som ho pozorovala, ako cez skalú, ktorá mu stála v ceste, radšej prelieza, než by ju obišiel. Možno sa už užho vyvinula aká-taká koordinácia a ne...

„MAAAAMIIIIIIIII!!!“

Práve keď som sa modlila k bohom všetkých suchých nohavic a malých chlapcov, Peter sa šmykol a hlavou napred spadol do rieky.

„Neboj sa, Peter, zachránim ťa!“ zakričal Lucas a okamžite skočil za ním. O chvíľu vynorili hlavy a potom znova zmizli pod hladinou. Ach, do najhlbšej a najzasranejšej riti! Naozaj sa topili. Potlačila som znechutenie z ich bezohľadnosti, že sa na začiatku môjho dokonalého leta topia len po približne dvadsiatich siedmich sekundách jašenia, a pokúsila som sa ich zachrániť.

„Aspoň, ja neviem, šliap vodu alebo čo!“ zvolala som, kým sme utekali dole brehom. „Spomeň si na svoje hodiny plávania. Maminka už beží!“

Spolu s Hannah sme precupotali na breh rieky a ja som váhavo vykročila na vyčnievajúcu skalú, aby som sa dostala bližšie k topiacim sa anjeličkom. Keď som sa pozrela dole, uvedomila som si, že voda nie je ani pol metra hlboká a chlapi by sa mohli jednoducho postaviť, keby to skúsili, namiesto toho, aby mi privodili infarkt z toho, že sa topia. Peter tú chvíľu využil, aby znova vystrčil hlavu z vody a oznámil nám, že je celý mokrý.

„Samozrejme, že si mokrý,“ zavrčala som zúrivo. „Spadol si do sprostej rieky. A čím dlhšie v nej budeš sedieť, tým budeš mokrejší.“

„Potrebujeme tvoju pomoc, mami,“ úpenlivo naliehal Peter. „Nemôžeme sa postaviť, sme celí mokri!“

„Hej, lebo SEDÍTE V SKUR... TEDA V POSRATEJ... TEDA V SPROSTEJ RIEKE. Tak rieky fungujú. Je to VODA, a keď v nej sedíš, BUDEŠ MOKRÝ!“

Napriek tomu sa niekde pod tou zúrivosťou zakrádali aj materské inštinkty, pomyslenie na bielizeň a PREČO, DORITI, SA TOTO MUSÍ STAŤ, VŽDY KEĎ IDEME VON? Preto som sa naklonila zo svojej skaly, aby som sa im pokúsila ponúknuť pomocnú ruku. Vyklonila som sa však až príliš a nebezpečne som sa prevážila dopredu. Nech bolo pomyslenie na zmytie potu akékoľvek lákavé, vôbec som nemala záujem stráviť zvyšok dňa čvachtaním a doma vysúkavaním sa z nohavičiek, takže som divoko mávala rukami, aby som znova nadobudla rovnováhu. Táto taktika zabrala, no rukami som mávala až tak divoko, že košík, čo som si tak veselo zavesila na plece, odletel vzduchom a so šplachotom pristál uprostred rieky.

„Kurva,“ zanáďavala som.

„Ellen,“ zakvílila Hannah, „bolo tam všetko jedlo! V mojom sú nápoje.“

„Ach nie, mami, budeme hladovať?“ zvrieskol Peter.

„Ak budeme hladovať, bude to len a len tvoja vina, Peter,“ zavyla Jane.

Po desiatich minútach koordinovania záchrany prostredníctvom už aj tak premočených chlapcov („Prečo poň musím ísť ja?“ „Lebo si už aj tak mokrý a stojíš v rieke. Švihaj!“ „Prečo ho tam nemôžeme proste nechať?“ „Lebo z neho možno ešte niečo zachránime a aj preto, že stál skoro dvadsať libier, takže ho tam nenechám!“) som olutovala svoj arogantný návrh, aby sme sendviče zabalili do papiera na pečenie a previazali ich šnúrkou à la Enid Blytonová namiesto toho, aby sme ich zatvorili do plastových dózičiek, ako by to spravil ktokoľvek, kto nie je ÚPLNE SPROSTÝ. Syrové sendviče s kyslou uhorkou mohli mať v dózach šancu, no takto z môjho láskyplne pripraveného pikniku ostala len vodou nasiaknutá a rozpadávajúca sa grcka. Trochu som dúfala, že to prežije aspoň piškótový koláč bezpečne uložený v (zasrane ťažkej) plechovej škatuli značky Emma Bridgewater, no veko sa pri dopade na hladinu mierne pootvorilo a zjavne sa rozmočil a – ako sa sťažovali deti, keď som sa im ho napriek tomu pokúšala nanútiť – „chutil ako žaby“. Rozhodla som sa, že sa Petra nespýtam, odkiaľ vie, ako chutia žaby.

„To nič.“ Hannah sa pokúsila upokojiť situáciu pomocou teplej, nevýraznej citrónovej malinovky a prísľubu džúsikov Capri Sun po ceste domov, ak budú všetci „dobrí“. Šanca na niečo také bola asi ako šanca, že sa staneme sebestačnými a budeme sa živiť králikmi, čo nám uloví Súdiaci, ktorý k celej riečnej afére pristupoval so znechutením, pretože je hrdý a vznešený borderský teriér a s vodou nemieni mať nič spoločné.

Tak či onak sme trvali na tom, aby sa deti trmácali ďalej a „užili si prechádzku“, aj tie mokré, ktoré vytrvalo odolávali môjmu návrhu, aby si mokré oblečenie vyzliekli a zabalili sa do piknikovej deky s kvetinovým vzorom ako do nejakej tógy, preto som im povedala, nech sa cez to prenesú.

„NO NIE JE TO ZÁBAVA?“ zakričala som každých pár minút mierne pasívne-agresívne, len aby o tom nikto nepochyboval.

„Ellen, počúvaj,“ povedala Hannah, keď sme za deťmi trochu zaostali. „Musím ti niečo povedať.“

„Božemôj, si v poriadku? Och! OCH! Požiadal ťa Charlie o ruku? Budete sa brať?“

„Nie!“ zvolala Hannah. „Nič také. Je to...“ Ešte než to stihla dopovedať, zobďaleč sa ozvali výkriky: „POĎTE SA POZRIEŤ NA TOTO!“ a my sme sa vyplašene rozbehli.

„Bože, čo zas robia?“

„Myslím, že objavili nejakú mŕtvolu. Božemôj, čo ak je to miesto činu? Čo ak našli telo a my sme prví, kto ho našiel, a vyšetríme a vyriešime tento zločin? Och. Môj. Bože. Vyšetrovanie vraždy? To by bolo DOKONALÉ leto, Hannah!“

„Iba ak nie si ten chudák, ktorého zavraždili. A nemyslím, že zúfalí vrahovia by mohli spadať do tvojej definície kriminálnikov strednej triedy, však?“

„V Agathe Christie áno,“ odvrkla som. „Tam vraždu takmer nikdy nespácha obyčajný človek.“

„A čo celé to klišé, že to ‚spravil komorník‘?“

„To nie je v Agathe Christie,“ odvetila som neoblomne. „Vražední vikári, áno. Ale komorníci? Určite nie. Poďme, musíme ich dobehnúť, keby naozaj našli telo a poznačilo ich to na celý život.“

Bohužiaľ, ukázalo sa, že jedinou zosnulou je úbohá veverička a páchatel asi líška alebo nejaký Súdiaceho príbuzný, a tak sme vyrazili ďalej, pričom deti sa opäť sťažovali na to, že hladujú. Keď sa cesta zatočila naspäť k rieke, šťastne som zvýskla. Popri brehu rástli malé kríčky, ktorým z vetvičiek viseli tmavé plody.

„Sme zachránení!“ zvolala som. „Neumrieme od hladu. Vra-vela som vám, že môžeme zbierať plody, ak by sme stratili všet-

ko jedlo, a hľa, presne to aj UROBÍME! Pozrite, zlatíčka – divoké čučoriedky. No nie je to úžasné? Podáva sa HOSTINA!“

Deti vyzerali, že sa chcú vzbúriť, a Hannah zas pochybovačne.

„Ellen, si si istá, že sú to čučoriedky?“

„Áno,“ trvala som na svojom. „Som si istá. Otec mal počas jedného leta pletky s nejakou Dánkou a ona bola zbieraním takýchto vecí totálne posadnutá, ešte keď neexistoval instagram. Väčšinu z toho, čo sa nás snažila naučiť, som už zabudla, ale *pa-mätám* si, ako vyzerajú čučoriedky. Vidíte? Mňam.“ Za hrst som si ich strčila do úst.

„Možno by sme mali päť minút počkať, aby sme si boli istí, že neumrieš,“ navrhla Hannah.

„Neumriem,“ zavrchala som. „Aha, zopár ich dám aj Súdiacemu. Krmila by som ho nimi, keby boli jedovaté?“

„Chceš povedať, že jeho život si vážiš viac ako naše?“ zisťovala Jane.

„Nieeee,“ oponovala som previnilo. „Nie *viac* ako... ehm... dobre, pozrite, všetky ich *zhltol*. Skúste ich.“

Ostatní ešte niekoľko minút okolkovali, ale keď sme sa ani ja, ani Súdiaci nezrútili k zemi v smrteľnej agónii, premohol ich hlad a súhlasili, že čučoriedky skúsia.

„Sú dobré,“ vyhlásil Peter prekvapene.

„A pozrite.“ Z vrecka som víťazoslávne vytiahla plnú hrst (čistých) vreciek na hovienka. „Mohli by sme ich nazbierať aj domov, a keď sa vrátíme, spravíme si džem, a potom si na ďalší piknik zoberieme sušienky a domáci džem z divo rastúcich čučoriedok, ktoré sme nazbierali v lese.“

Bože, už vidím tie instagramové heštegy: #Zber #Blahodarný #PozriteAkáSomÚžasná #JaPrázdinujemLepšieAkoVy #NajlepšieLetoVŽivote #ŠťastnéSpomienky #Ellen-JeVPrázdninovaníNajlepšia. Juchú, no mňa porazí! Možno

predstavu dokonalého leta dokážem spraviť takou závideniahodnou, že aj perfektné mamičky ako Dokonalá mamička Dokonalejš Lucy Atkinsonovej a jej päťolizačka Fiona Montagueová – tie najúžasnejšie mamičky na celom ihrisku – budú žiarliť na to, aká zasrane *dobrá* v prázdninovaní som. Možno mi dokonca *okomentujú* nejaký príspevok.

Zber čučoriedok bol však poriadna drina a nezasýtili nás tak, ako by človek dúfal, takže sme to asi po polhodine vzdali a zamierili späť k autám, pričom sme súhlasili, že áno, môžeme si dať zmrzlinu zo stánku na parkovisku, a áno, malinová poleva sa asi ráta do dennej dávky ovocia a zeleniny. Keď sme sa dovliekli na parkovisko, okúzľujúca skupinka Nemcov sa práve chystala vyraziť na svižnú túru, ale zhrozene sa zastavili, lebo zbadali našu zúboženú partiu. Nahnevane som na nich zazrela. Možno deti neboli čistučké – teda v Petrovom a Lucasovom prípade vyzerali ako zmáčané siroty – a možno na sebe mali fialové šmuhy a vyzerali ako zafúľaní Šmolkovia. Ale čo čakali? Deti by sa *mali* zašpiniť, keď sa hrajú v lese. Možno sú *nemecké* deti dokonalé a nikdy sa nezaľúľajú, no na dobrej, čistej hline nie je nič zlé. Podporuje to ich imunitný systém.

Až neskoro som si uvedomila, prečo tí milí Nemci na naše deti upierali až také znechutené pohľady. V rukách totiž stále zvierali svoje vrecká na hovienka plné čučoriedok na zábavné varenie džemu, a kým sme kráčali k autu, boli evidentne hladné, a tak sa rozhodli vyjedať z nich. Tiež som sa na ne vydesene pozrela a pochopila, prečo sa všetci tvária tak znechutene – vyzeralo to, akoby si naše špinavé deti nadšene pchali do úst hrste psích hovien, zatiaľ čo ich matkám to vôbec neprekáža. Zhodnotila som, že moja veľmi obmedzená nemčina nie je vhodná na vysvetľovanie, že napriek nešťastnému odhlasovaniu Brexitu sa Anglicko ešte nezrútilo na také dno, aby sme vidiecku mládež teraz krmili psími hovnami, preto som radšej na turistov

hodila svoj najlepší a najširší úsmev pani zo strednej triedy, ktorý hovoril: „Nič zaujímavé sa tu nedeje, sme vážená rodina, vďaka“, zatiaľ čo sme popri nich hnali deti.

Sedeli sme na „rustikálnej lavičke“ (kmeni) v „rustikálnom parku“ (preliezky postavené z popadaných kmeňov, plné triesok) vedľa stánku so zmrzlinou, keď mi Hannah znova pripomenula, že mi musí niečo povedať.

„Áno, prepáč, mali by sme sa rýchlo pokúsiť o rozhovor, prv než nastane nejaká ďalšia katastrofa,“ povedala som veselo.

„No... ide o to, že... vieš, že Dan a Michelle sa rozišli?“

„Nie, nevedela som. Hahaha, to je dobré. Čo sa stalo? Vykašlala sa naňho?“ zisťovala som škodoradostne. Hannahin bývalý manžel bol podľa môjho skromného názoru naničhodná, podvodnícka, zbytočná mláčka lasičej šťanky a mňa mimoriadne tešilo, keď sa mu prihodilo čokoľvek zlé.

„Hej, stretla inštruktora BODYPUMPU menom Carl a zdupkala s ním. *A navyše*, Dan dostal výpoveď.“

„Ach jaj, aká škoda,“ uchechtla som sa. Vznešene som sa zdržala a nedodala som, že by ma vôbec neprekvapilo, keby dostal výpoveď preto, že do jeho zoznamu chýb pribudlo už aj to, že je „nepoužiteľný“.

„Bože, znamená to, že bude ešte viac vymýšľať, čo sa týka výživného na deti?“ ozvalo sa vo mne svedomie, keďže som si spomenula, že toto nie je o mojom názore na Dana, ale o tom, ako sa to dotkne Hannah. „Zvládaš to finančne? Môžem ti nejako pomôcť? Teda jasné, práve teraz nepracujem, ale niečo by sme možno mohli...“

„Nie, to je v poriadku. Nesnažím sa z teba vyžmýkať peniaze, aj keď si tú ponuku vážim. Nie, len... jeho najlepší kamoš Tim žije v Kapskom Meste. Teraz je na tri týždne v Anglicku aj s rodičmi a poprosil Dana, či by mu nepostrážil dom, lebo ho nechce nechať prázdny. Vraj je fakt pekný. Je tam bazén a vinica a tak.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Prečo mama cez prázdniny pije.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.